

Sygn. akt II Ca 90/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie	SSO Stanisław Łęgosz (spr.) SSO Dariusz Mizera
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 10 września 2014 roku, sygn. akt I C 214/12

oddala apelację i zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda R. K. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 90/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S A w W. na rzecz powoda R. K. kwotę 204644,22 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej w ustawie dla poszczególnych okresów opóźnienia od kwoty 34644,22 zł od dnia 18 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5220,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 9233,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 11 czerwca 2011 roku w miejscowości W. doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący pojazdem marki B. o nr rej (...) I. O. , znajdując się w stanie nietrzeźwości najechał na tył poprzedzającego go pojazdu marki P. o nr rej (...) , kierowanego przez powoda R. K. , który następnie zjechał na przeciwny pas ruchu i zderzył się z nadjeżdżającym

z przeciwka pojazdem marki O. (...) o nr rej (...) kierowanym przez Ł. Z., który to pojazd najechał na pojazd V. (...) , kierowany przez B. M..

W wyniku wypadku obrażeń ciała doznał powód R. K.. Śmierci na miejscu zdarzenia poniosła pasażerka samochodu kierowanego przez powoda - jego dziewczyna P. T..

Kierujący pojazdem marki B. został uznany za sprawcę wypadku.

Sprawca wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółka Akcyjna w W. , obecnie Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. .

W chwili wypadku powód R. K. miał 22 lata. Bezpośrednio po wypadku był hospitalizowany w Szpitalu Wojewódzkim w B. na Oddziale (...). Następnego dnia został przeniesiony na Oddział (...), gdzie przebywał do dnia 17 czerwca 2011 roku . Po przeniesieniu go na Oddział (...) dnia 21 czerwca 2011 roku wystąpił u niego masywny niedowład lewych kończyn. Dnia 22 czerwca został przeniesiony ponownie na Oddział (...), gdzie przebywał do 6 lipca 2011 roku, kiedy to został wypisany do domu z rozpoznaniem „Pourazowy krwotok podpajęczynówkowy . Wtórny udar niedokrwienny mózgu. Niedowład lewostronny." Od 18 lipca 2011 roku powód był rehabilitowany na Oddziale (...) Pododdział (...) (...w B.. Na Oddziale tym przebywał do dnia 13 sierpnia 2011 roku. Uzyskano wówczas poprawę ogólnej sprawności oraz zdolność do samodzielnego poruszania się (chód hemiparetyczny). Powód poruszał się przy pomocy drugiej osoby. Dalej powód leczył się w Poradni (...) a od września 2011 roku w Prywatnym Gabinetcie (...). Po wypisaniu z Oddziału (...) powód kontynuował ją w warunkach domowych ze względu na trudności w poruszaniu się jak i brak możliwości przemieszczania się samochodem. Rehabilitację prowadził przy pomocy mgr fizjoterapii J. M. przez 5 dni w tygodniu. Leczenie neurologiczne oraz rehabilitację powód kontynuuje do chwili obecnej. Systematyczna rehabilitacja powoda powinna być prowadzona nadal- w okresie 5 lat od urazu możliwe jest uzyskanie poprawy funkcji niedowładnych kończyn , w późniejszym okresie celem prowadzonej rehabilitacji będzie utrzymanie osiągniętych wcześniej efektów.

Powód przez 6 miesięcy pobierał zasiłek chorobowy , a następnie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy okresowo do dnia 30 czerwca 2014 r . Decyzją z dnia 29 listopada 2012 r został zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności .

W wyniku wypadku powód R. K. doznał urazu głowy z krwotokiem podpajęczynówkowym z przebicciem do układu komorowego, złamania żeber II-VI po stronie prawej z prawostronną odmą opłucnową. Przebieg leczenia był powikłany wystąpieniem udaru niedokrwiennego prawej półkuli mózgu z masywnym niedowładem połowicznym lewostronnym i z ośrodkowym niedowładem nerwu twarzewego lewego.

W następstwie wypadku w zakresie neurologii, powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 60%.

Obecnie u powoda utrzymuje się niedowład połowiczny, lewostronny, spastyczny średniego stopnia. Wymaga częściowej pomocy osób trzecich w niektórych czynnościach dnia codziennego. Dalsze leczenie farmakologiczne oraz rehabilitacja mogą poprawić stan funkcjonalny powoda, jednak rokowanie co do pełnego powrotu do stanu zdrowia przed wypadkiem jest złe.

Powód R. K. w wyniku wypadku z dnia 11 czerwca 2011 roku doznał chirurgicznych obrażeń ciała w postaci złamania żeber II-VI po stronie prawej, odmy opłucnowej prawostronnej leczonej drenażem opłucnowym, rany tłuszczowej lewego łuku brwiowego. Złamanie seryjne żeber jak i odma opłucnowa , skutki zakładania drenażu pozostawiły trwałe uszczerbek na zdrowiu powoda w postaci deformacji żeber , zrostów w jamie opłucnowej. Uszczerbek na zdrowiu powoda w postaci pozłamaniowej deformacji żeber, wywołany stricte chirurgicznymi obrażeniami wynoszą 10%. Z punktu widzenia chirurgicznego cierpienia psychofizyczne powoda były duże. Silne bóle powód odczuwał przez miesiąc . Mierne bóle mógł odczuwać przez kolejne 2 miesiące. Dalsze zaostrzenie dolegliwości mogą następować przy kaszlu , podczas dźwigania , zmiany pogody. Z punktu widzenia chirurgicznego nie należy spodziewać się pogorszenia stanu płuc i żeber powoda. Natomiast dolegliwości w/w może odczuwać przez wiele lat.

Zgodnie z opinią biegłego z zakresu pulmonologii R. K. w wyniku wypadku doznał urazu uogólnionego, w tym złamania żeber po stronie prawej z odmą prawostronną i płynem w prawej jamie opłucnowej. Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z urazem klatki piersiowej biegła oceniła na 10%. Z powodu złamania żeber, odmy opłucnowej leczona drenażem powód do pół roku nie mógł wziąć głębokiego oddechu, występowały bóle w klatce piersiowej. Potem objawy ustąpiły. Okresowe bóle prawej strony klatki piersiowej przy zmianach pogody występowały u powoda przez 2 lata od wypadku.

Fakt uczestnictwa powoda w wypadku komunikacyjnym, odniesione przez niego obrażenia ciała wpłynęły negatywnie na jego stan psychiczny. Powód nie mógł pogodzić się ze śmiercią swej dziewczyny, która zginęła w wypadku. Reakcja na zaistniałą sytuację naruszyła sprawność mechanizmów obronnych osobowości powoda, co skutkowało wystąpieniem zaburzeń adaptacyjnych o cechach reakcji depresyjnej i koniecznością pozostawania w regularnej wielomiesięcznej farmakoterapii prowadzonej przez neurologa. Powód przyjmował leki przeciwłękowe, nasenne a przeciwdepresyjne przez 7 miesięcy. Stan psychiczny powoda wymagał terapii psychologicznej. Taką opieką psychologiczną powód objęty był podczas przebywania na oddziale neurologii i rehabilitacji. Z uwagi na rodzaj doznanego urazu czaszkowo-mózgowego, rokowanie jest niejednoznaczne ze względu na możliwość wystąpienia odległych skutków urazu głowy, np. w postaci obniżenia sprawności intelektualnej, charakteropatii, padaczki.

Powód R. K. obecnie pracuje w Zakładzie Pracy (...) jako dozorca z wynagrodzeniem najniższym krajowym. Otrzymuje rentę w wysokości 1100,00 zł, którą ma przyznaną do końca 2014 roku. Dnia 3 listopada 2014 r ma się stawić w sanatorium. Do chwili obecnej powód codziennie się rehabilituje przy pomocy matki. Co miesiąc postępy rehabilitacji sprawdza jego rehabilitant. Koszt jednej wizyty to 50 zł. Rehabilitacja cały czas przynosi efekty. Cały czas powód ma niedowład lewej ręki. Ma trudności z ubieraniem się, robieniem posiłków. Ma utrudnienia w prowadzeniu auta.

Raz w miesiącu powód ma wizytę u neurologa. Koszt wizyty to 100 zł. Przyjmuje leki lecz w dawkach mniejszych niż po wypadku.

Przed wypadkiem powód pracował jako pomocnik elektromontera. Obecnie nie może pracować w swoim zawodzie związanym z elektryką. Do tego musiałby mieć sprawne obie ręce.

R. K. mieszka z rodzicami, gdyż sam nie byłby w stanie funkcjonować.

Koszt rehabilitacji powoda prowadzonej przez profesjonalnego rehabilitanta to kwota 4150,00 zł. Powód kupował również leki oraz stosował masaż leczniczy w łącznej kwocie 2231,34 zł. Leki takie jak A., O., N. oraz witaminy podawane były powodowi podczas pobytu w szpitalu po wypadku a następnie wypisywane przez lekarza neurologa.

Pozwany uznał swą odpowiedzialność za skutki wypadku i wypłacił powodowi kwotę 25000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy oraz kwotę 1737,12 zł tytułem kosztów leczenia. Pozwany odmówił zwrotu kosztów rehabilitacji w wysokości 4150,00 zł, kosztów leków w wysokości 494,22 zł oraz dalszego zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługuje na uwzględnienie. Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 445 § 1 k.c. oraz art. 444§1 k.c.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi lex specialis do art. 822 § 1 k.c, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia..

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż do wyrządzenia szkody powodowi doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Niewątpliwym i nie kwestionowanym przez pozwanego jest także, iż zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. a także, iż doszło do wyrządzenia szkody powodowi, polegającej na uszkodzeniu ciała.

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej powodowi.

W przedmiotowej sprawie nie jest kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego wynikająca z umowy ubezpieczenia OC łączącej sprawcę szkody z pozwanym zakładem ubezpieczeń; pozwany przyjął swą odpowiedzialność w toku likwidacji szkody i stanowisko to podtrzymywał w pismach procesowych. Spór dotyczy natomiast wysokości zadośćuczynienia i odszkodowania, a więc zakresu odpowiedzialności pozwanego.

W świetle art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowie sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy: stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Ocena sądu w tym względzie powinna się opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wyłączając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego i postawa sprawcy, przy czym określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, jednakże przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron.

W przedmiotowej sprawie powód doznał 60% uszczerbku na zdrowiu w zakresie neurologicznym, 10% uszczerbku na zdrowiu w zakresie chirurgicznym oraz 10% według biegłej z zakresu pulmonologii.

Z przebyтым wypadkiem wiązały się dolegliwości bólowe. Doznane w trakcie wypadku urazy wielonarządowe dostarczały powodowi dolegliwości, największe dolegliwości bólowe występowały tuż po wypadku, ale utrzymują się w mniejszym nasileniu do chwili obecnej. Co jest istotne w tej sprawie powód, pomimo, iż od dnia zdarzenia minęły już 3 lata ciągle jest w trakcie leczenia. Pomimo młodego wieku jest osobą niepełnosprawną, nie może wykonywać wyuczonego zawodu, samodzielnie żyć i prowadzić własnego gospodarstwa domowego. Tylko dzięki własnemu uporowi codziennie rehabilituje się. Pomimo tego u powoda utrzymuje się niedowład połowiczny, lewostronny. Wymaga częściowej pomocy osób trzecich w niektórych czynnościach dnia codziennego. Zgodnie z opinią biegłej z zakresu neurologii dalsze leczenie farmakologiczne oraz rehabilitacja mogą poprawić stan funkcjonalny powoda, jednak rokowanie co do pełnego powrotu do stanu zdrowia przed wypadkiem jest złe. Również biegły z zakresu chirurgii stwierdził, iż niektóre dolegliwości jak ból przy podnoszeniu ciężarów, kaszlu, zmiennie pogody może u powoda utrzymywać się przez wiele lat.

Zaznaczyć ponadto należy, że zgodnie z twierdzeniem biegłej psycholog u powoda na skutek wypadku powstały zaburzenia adaptacyjne o cechach reakcji depresyjnej. Powód był leczony lekami na depresję, lekami przeciwłękowymi. Jednakże z uwagi na rodzaj doznanego przez powoda urazu czaszkowo - mózgowego, rokowanie na przyszłość jest niejednoznaczne ze względu na możliwość wystąpienia odległych skutków urazu głowy, np. w postaci obniżenia sprawności intelektualnej, charakteropatii, padaczki.

Należy uznać zatem, biorąc pod uwagę wszystkie opisane okoliczności, w tym łączny 80% trwały uszczerbek na zdrowiu, że żądana kwota 200000,00 zł nie stanowi wygórowanego zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę biorąc pod uwagę już wypłaconą kwotę 25000,00 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powoda żadaną kwotę 200000,00 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c.

W świetle art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego koszty.

Powód w pozwie żądał kwoty 4644,22 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia. Na kwotę tę składa się kwota 4150,00 zł tytułem kosztów rehabilitacji oraz kwota 494,22 zakupu leków. Powód przedłożył zarówno rachunki dokumentujące koszty rehabilitacji jak również paragony zakupu wszystkich leków związanych leczeniem również tych objętych pozwem.

Sąd uwzględnił powództwo w powyższym zakresie uznając, iż powód wykazał, że poniesione koszty były związane z następstwami przedmiotowego wypadku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. określając je zgodnie z żądaniem pozwu od kwoty 34644,22 zł od dnia wniesienia pozwu. Co do rozszerzonej części powództwa Sąd nie zasądził żadnych odsetek z uwagi na brak takiego żądania.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 § 1 k. p. c.

Od powyższego wyroku apelację złożyła strona pozwana. Zaskarżyła go w części zasądzonej zadośćuczynienie w kwocie powyżej 150.000 zł, rozstrzygającej o kosztach procesu , a także co początkowej dacie zasądzenia odsetek ustawowych. Wyrokowi zarzuciła:

1) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności:

a) przepisu art. 445 k.c. w zw. z 415 k.c. poprzez zasądzenie rażąco wysokiej kwoty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, mimo iż jest sprzeczna z przyjętymi w orzecznictwie sądów powszechnych kryteriami ustalania wysokości zadośćuczynienia;

b),, przepisu art. 6 k.c. poprzez uznanie, iż powód wykazał, by rozmiar krzywd przez niego doznanych uzasadniają zasądzenie na jego rzecz łącznej kwoty 15.000 zł (kwoty 13.400 zł zasądzonej zaskarżonym wyrokiem oraz kwoty 1.600 zł wypłaconej na rzecz powoda w toku postępowania likwidacyjnego)”;

c) przepisów art. 481 k.c. i art. 817 k.c, poprzez ich niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda, podczas gdy okoliczności niniejszej sprawy świadczą o tym, że ubezpieczyciel nie miał możliwości wcześniejszego niż data wyrokowania ustalenia okoliczności koniecznych do podjęcia decyzji w przedmiocie odpowiedzialności ubezpieczyciela i wysokości należnego powodowi świadczenia, mimo zachowania należytej staranności

2) naruszenie prawa procesowego- art. 233 § 1 k.p.c. i 328 § 2 k.p.c, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na oparciu rozstrzygnięcia Sądu I instancji wyłącznie na subiektywnych odczuciach powoda, pobieżnej analizie wydanej przez biegłego sądowego opinii i załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej, a nadto poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku obiektywnych przyczyn, w oparciu o które Sąd uznał, iż zasądzona kwota zadośćuczynienia odpowiada wadze krzywd wyrządzonych powodowi.

Wskazując na powyższe zarzuty wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zakresie zasądzenia na rzecz powoda kwoty powyżej 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zasądzenie odsetek od kwoty zadośćuczynienia od dnia wyrokowania, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych w oparciu o przepis art. 100 k.p.c, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji .

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego kwestionuje wysokość zasądzonych przez sąd zadośćuczynienia oraz przyjętą przez niego datę początkową odsetek ustawowych. Zdaniem skarżącego zadośćuczynienie zostało zawyżone o 50000 zł, zaś odsetki należne od zadośćuczynienia, winny być ustalone od daty wyrokowania, a nie od daty 18 kwietnia 2012 roku.

Stanowisko skarżącego nie jest zasadne, natomiast zgłoszone w apelacji zarzuty są chybione,

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Orzekanie o wysokości zadośćuczynienia należy do swobodnego uznania sądu. Tej dyskrecjonalnej władzy sędziego sąd odwoławczy zmieniać nie może, o ile sąd pierwszej instancji prawidłowo zbadał i ocenił wszystkie okoliczności sprawy. Atrybut swobody orzekania o wysokości zadośćuczynienia wynika z faktu, iż nie istnieją żadne zobiektywizowane, ustawowo określone kryteria pozwalające sądowi na rozstrzygnięcie o zadośćuczynieniu. Sąd odwoławczy może dokonać korekty wysokości zasądzonych zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę, tylko wtedy, gdyby okazało się, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, że jest ono rażąco wygórowane albo rażąco niskie. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, a tym samym powinno reprezentować ekonomicznie odczuwalną wartość. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku.

Wnikliwa lektura akt sprawy wskazuje, że wysokość zasądzonych zadośćuczynienia w przedmiotowej sprawie jest prawidłowa. Uwzględnia bowiem wszystkie istotne czynniki, jakie mają wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia, w tym rozległość obrażeń, jakich doznał powód jak również i jego młody wiek. Szczególnie ta ostatnia okoliczność ma duże znaczenie przy określeniu wymiaru zadośćuczynienia. Wypadek i obrażenia ciała jakich doznał powód miały miejsce u progu jego dorosłego życia. Są nieodwracalne i sprawiają, że powód do końca życia pozostanie osobą niepełnosprawną. Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy odpowiednią kwotą zadośćuczynienia będzie 225000 zł (z uwzględnieniem dotychczas wypłaconej).

Natomiast co do odsetek od zasądzonych zadośćuczynienia, to odsetki należą się za cały czas opóźnienia, począwszy od dnia wymagalności długu. Oznaczanie daty wymagalności odsetek zależy od charakteru należności głównej i daty jej wymagalności. W orzecznictwie i doktrynie brak jednak zgodności w kwestii określenia chwili wymagalności odsetek od zadośćuczynienia za krzywdę. Wyróżnić tu można trzy stanowiska (zob. M. Plaskacz, Sposób zasądzenia odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia z tytułu zadośćuczynienia w orzecznictwie SN, MoP 2007, Nr 20). Wedle pierwszego, odsetki należne są od daty zasądzenia zadośćuczynienia (tak wyr. SN z 20.3.1998 r., II CKN 650/97, Legalis; z 8.12.1997 r., I CKN 361/97, niepubl.; z 30.10.2003 r. IV CK 130/02. Legalis; z 11.10.2002 r. I CKN 1065/00, Legalis; z 18.4.2002 r., II CKN 605/00, Legalis; z 18.11.2003 r. II CK 235/02. Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 31.7.2003 r. I ACA 568/03, OSA 2005, Nr 3, poz. 11; wyr. SN z 30.10.2003 r. IV CK 130/02. Legalis; uchw. SN(7) 22.9.1970 r., III PZP 18/70, OSNCPiUS 1971, Nr 1, poz. 5). Według drugiego stanowiska dłużnik jest opóźniony od momentu doręczenia wezwania go do spełnienia świadczenia (wyr. SN z 18.9.1970 r. II PR 257/70, OSNC 1971, Nr 6, poz. 103 z glosą S. Rejmana, NT 1971, Nr 12; z 14.4.1997 r., II CKN 110/97, Legalis; z 19.2.2002 r., II LJKN 202/01, Legalis; z 22.2.2007 r., I CSK 433/06, Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 26.4.2005 r. I ACA 1664/04, niepubl.; wyr. SN z 22.2.2007 r., I CSK 433/06, Legalis). Wreszcie pogląd trzeci zwraca uwagę na konieczność oceniania kwestii wymagalności odsetek i rozstrzygania jej indywidualnie w każdym konkretnym przypadku (wyr. SA w Katowicach z 7.9.2007 r., I ACA 458/07, OSA w Katowicach 2007, Nr 4, poz. 4).

Opowiedzenie się przez Sąd Rejonowy za drugim z powyższych stanowisk i przyjęcie, że odsetki od kwoty 34644,22 zł należą się od 18 kwietnia 2012 roku, nie może być traktowane w kategorii błędu sądu. Stąd też podlega akceptacji.

Skoro zarzuty apelacji okazały się nietrafne, to apelacja podlega oddaleniu – art. 385 kpc. O kosztach procesu za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98§1kpc.

Na oryginale właściwe podpisy